

A napló-ciklusból (IX.)

*Hát megéltük ezt is. Búcsúzom.
Hiába laksz még ebben a versben,
már csak egy gesztus, már csak
egy köszönés az utcán,
semmilyen-arccal, mint a sírásók,
és részegen,
részegen, ahogy fizetésnapokon a város,
vagy még ennyi se.
Látják, mosolygok.
Mintha nem lenne veszteségem,
mintha kanárikat rajzolnék egész nap,
mintha szívet véstem volna egy fába,
és a leghülyébb slágert dúdolnám,
így lesz ez ezután is...
Titkaim szanaszét hevernek,
nem volt mit féltennem.
Éjjélbe öltözöm, de ezt már
nem látod, ahogy a sírásók
munka után belenéznek a tükörbe,
mosolyod eltakarja az arcod,
hát megéltük ezt is.*

PETRŐCZI ÉVA

Hasonlat

*Még mindig
úgy írok, ahogy a
jágni alig tudó gyerek
bútortól bútorig kapaszkodik:*

*két ujjongó
megérkezés között
százszor a semmi
hideglelős rémülete — — —*

*de kezd
újra s újra:
a tét, hogy végre
JÁRJON.*

Nem fáradhat bele.

Tíz éve, ugyanitt

*Boldogtalan kismama —
ugye, milyen szokatlan
szókapcsolat?
Pedig az voltam, csakugyan;
a szökőkút tűzforró
peremére kényszerített,
akaratától, hangjától, hajától
megfosztott gyerekasszony,
családi fényképhez
mosolyra gyötört modell,
napon szédelgő
mindenórás.*

*Tíz éve ugyanitt.
S most, tíz év után, megint.*

*Én, kitői elrabolták
méhe gyümölcsseit,
elmondom ismerős
folyónak, hídnak,
szobornak, fáknak:
(az emberek unják már,
ez idő szerint)
hogyan vezényelt
boldog anyai pózba
tíz éve Heródes, ugyanitt.*

Szeged, Móra park, 1983., május vége